

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

8593 van 12 maart 2008
in de zaak X / IIde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Algerijnse nationaliteit, op 12 maart 2008 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van 11 maart 2008, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 maart 2008 en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 maart 2008, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 maart 2008.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2008 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 maart 2008 om 17 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LECLERE loco advocaat S. SAROLEA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS loco advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gelet op titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De verzoekende partij vordert in haar verzoekschrift bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing *“van de beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 maart 2008 en van het bevel om het*

grondgebied te verlaten van 10 maart 2008”. Het betreft hier een niet in overwegingneming van een tweede asielaanvraag.

Door de verzoekende partij werd op 14 april 2006 een eerste asielaanvraag ingediend. Op 13 juni 2007 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 11 september 2007 verworpen in toepassing van artikel 39/59 § 2 tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 8 februari 2008 diende verzoekende partij een tweede asielaanvraag in op basis van een brief van haar Algerijnse advocaat, mr. M. Kassouma, van 15 januari 2008 waarin wordt vermeld dat verzoekende partij in Algerije werd veroordeeld voor desertie en zij sindsdien door de Algerijnse autoriteiten wordt gezocht en op basis van een rapport van de Canadian Immigration en Refugee Board van 2 november 2007. Verzoekende partij beschouwt deze brief en dit rapport als zijnde nieuwe gegevens waardoor de tweede asielaanvraag had dienen te worden onderzocht. In haar verzoekschrift steunt verzoekende partij zich op deze twee gegevens en benadrukt dat beiden dateren van na de door de Commissaris-generaal genomen beslissing in het kader van de eerste asielaanvraag.

2. Nopens de schorsing van de beslissing van het niet in overweging nemen van haar asielaanvraag.

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft afgelegd en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, alleen vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en er geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing kan worden ingesteld. In het arrest van het Grondwettelijk Hof (Arbitragehof nr. 61/94 van 14 juli 1994) in verband met artikel 50, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet (huidig artikel 51/8 van deze wet) wordt vastgesteld dat nieuwe gegevens in de zin van deze wetsbepaling gegevens zijn die

“betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen” en dat de Raad van State “alvorens de vordering tot schorsing niet ontvankelijk te verklaren, zal (...) nagaan of de voorwaarden met betrekking tot die grond van niet-ontvankelijkheid zijn vervuld”.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is aldus slechts bevoegd om van de voorliggende vordering tot schorsing kennis te nemen zo hij van oordeel is dat de nieuwe vluchtelingenverklaring op nieuwe gegevens is gesteund (zie R.v.St, nr. 102.301, 21 december 2001).

De verwerende partij heeft een beslissing genomen op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en is van mening dat verzoekende partij geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Uit het administratief dossier blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in zijn beslissing van 13 juni 2007 in het kader van de eerste asielaanvraag een reeds eerder toegevoegde brief van de advocaat van verzoekende partij, waarin wordt gesteld dat hij effectief voor desertie in Algerije wordt gezocht, bespreekt. De

Commissaris-generaal motiveert verder in deze beslissing dat de maximale straf op desertie tien jaar bedraagt en dat verzoekende partij niet aantoonde een disproportionele straf voor zijn desertie te riskeren. De brief van meester M. Kassouma van 15 januari 2008, die verzoeker beschouwt als zijnde een nieuw gegeven, maakt enkel gewag van een veroordeling tot desertie en van het feit dat betrokkene door de Algerijnse autoriteiten wordt gezocht. Deze brief maakt geen gewag van de strafmaat en derhalve evenmin van de disproportionaliteit ervan. Het rapport van de Canadian Immigration and Refugee Board van november 2007 waarnaar door verzoekende partij in het verzoekschrift wordt verwezen en waarvan een citaat werd aangehaald in de brief van haar Belgische advocaat van 31 januari 2008, gevoegd bij de tweede asielaanvraag, bevestigt in dit citaat enkel dat de maximale straf voor desertie tien jaar bedraagt wat reeds door de Commissaris-generaal in voornoemde beslissing werd vermeld. Het gegeven van het gezocht worden om reden van desertie, de mogelijke bestraffing ervan, de strafmaat en de disproportionaliteit ervan werden reeds duidelijk door de Commissaris-generaal in het kader van de eerste asielaanvraag besproken waardoor de brief van meester M. Kassouma van 15 januari 2008 en de verwijzing naar het citaat uit voormeld rapport niet kunnen worden beschouwd als zijnde nieuw gegevens. Derhalve kan niet worden gesteld dat de verwerende partij in onredelijkheid tot het besluit kwam dat de door verzoekende partij bijgebrachte brief van meester M. Kassouma en de brief van zijn Belgische advocaat met het voormelde citaat geen nieuw gegeven zijn in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet daar deze situatie en inhoud reeds in een eerdere fase van de procedure werden behandeld.

De vordering tot schorsing is onontvankelijk.

3. Nopens de schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Krachtens de artikelen 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet en 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden, de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en er feiten worden aangevoerd die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Betreffende het ernstig middel dat de nietigverklaring van het bevel kan verantwoorden kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekende partij in haar verzoekschrift dienaangaande geen enkel middel opwerpt.

De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 12 maart 2008 door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. DE MUYLDER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DE MUYLDER.

J. BIEBAUT.